

อาทิศยที่ 19 เทศกาลธรรมดา

ข่าวดี มธ 14:22-33

²²ทันทีหลังจากนั้น พระเยซูเจ้าทรงสั่งให้บรรดาศิษย์ลงเรือข้ามทะเลสาบสงวหน้า พระองค์ไป ในขณะที่พระองค์ทรงจัดให้ประชาชนกลับ ²³เมื่อทรงลาประชาชนแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่อทรงอธิษฐานภาวนาตามลำพัง ครั้นเวลาค่ำ พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพียงพระองค์เดียว ²⁴ส่วนเรืออยู่ห่างจากฝั่งหลายร้อยเมตร กำลังแล่นโต้คลื่นอย่างหนักเพราะทวนลม ²⁵เมื่อถึงยามที่สี่พระองค์ทรงดำเนินบนทะเลไปหาบรรดาศิษย์ ²⁶เมื่อบรรดาศิษย์เห็นพระองค์ทรงดำเนินอยู่บนทะเลดังนั้น ต่างตกใจมากกล่าวว่า “ผีมา” และส่งเสียงอื้ออึงด้วยความกลัว ²⁷ทันใดนั้นพระเยซูเจ้าตรัสแก่เขาว่า “ทำใจให้ดี เราเอง อย่างกลัวเลย” ²⁸เปโตรทูลตอบว่า “พระเจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์ ก็จงสั่งให้ข้าพเจ้าเดินบนน้ำไปหาพระองค์เถิด” ²⁹พระองค์ตรัสว่า “มาเถิด” เปโตรจึงลงจากเรือ เดินบนน้ำไปหาพระเยซูเจ้า ³⁰แต่เมื่อเห็นว่าลมแรง เขาก็กลัวและเริ่มจมลง แล้วร้องว่า “พระเจ้าข้า ช่วยข้าพเจ้าด้วย” ³¹ทันใดนั้นพระเยซูเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์จับเขา ตรัสว่า “ท่านช่างมีความเชื่อ้อยจริง สงสัยทำไมเล่า” ³²เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นมาประทับในเรือพร้อมกับเปโตรแล้ว ลมก็สงบ ³³คนที่อยู่ในเรือจึงเข้ามากราบนมัสการพระองค์ ทูลว่า “พระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง”

1. เราเอง อย่างกลัวเลย

หลังจากทรงเลี้ยงอาหารประชาชนจำนวนมากจนอึดหน้าและเก็บเศษที่เหลือได้ถึงสิบสองกระบุง (มธ 14:13-21) “พระเยซูเจ้าทรงสั่งให้บรรดาศิษย์ลงเรือข้ามทะเลสาบสงวหน้า พระองค์ไป ในขณะที่พระองค์ทรงจัดให้ประชาชนกลับ” (มธ 14:22)

เราอาจสงสัยว่าทำไมพระองค์จึงต้อง “สั่ง” หรือถึงขั้น “*anagkazō*” (อานักคาโซ) ตามต้นฉบับภาษากรีก ซึ่งหมายถึง “บังคับ” บรรดาศิษย์ให้ลงเรือข้ามทะเลสาบกลับไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงอยู่ส่งประชาชนกลับภูมิลำเนาตามลำพัง ?

เหตุผลปรากฏในพระวรสารของยอห์นซึ่งระบุว่า หลังจากอึดหน้าแล้วประชาชน “จะใช้กำลังบังคับพระองค์ให้เป็นกษัตริย์” (ยอห์น 6:15) ซึ่งแน่นอนว่าจะเป็นชนวนให้ชาวยิวลุกฮือขึ้นก่อการจลาจลเพื่อปลดแอกตนเองจากโรม

นี่ยอมเข้าทางของบรรดาศิษย์ซึ่งคิดเหมือนประชาชนว่าพระเมสสิยาห์ต้องเป็นกษัตริย์ผู้มากด้วยอำนาจทางโลก !

เพื่อป้องกันมิให้สถานการณ์บานปลาย พระองค์จึงทรงบังคับบรรดาศิษย์ให้ลงเรือข้ามทะเลสาบกลับไปก่อน เพื่อพระองค์จะสามารถควบคุมฝูงชนได้ตามลำพังโดยไม่มีพวกเขาคอยยั่วยุให้ทำประชาชน

นี่คือ “ความละเอียดอ่อนและรอบคอบ” อย่างยิ่งของพระเยซูเจ้า !!

เมื่อทรงส่งประชาชนกลับไปแล้ว “พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่อทรงอธิษฐานภาวนาตามลำพัง” จนถึงเวลาห้า (มธ 14:23)

แม้เป็นเวลาห้าแต่ก็ไม่มีด เพราะมีทิวแล้วว่าพระเยซูเจ้าทรงสั่งให้ประชาชนนั่งบนพื้นหญ้าก่อนทิวขนมปังเลี้ยงพวกเขา (มธ 14:19) หากพื้นหญ้ามีขนาดกว้างใหญ่เพียงพอสำหรับคนมากมายขนาดนี้ก็ น่าจะอยู่ในช่วงของฤดูใบไม้ผลิ และเป็นไปได้ว่าใกล้เทศกาลปัสกาซึ่งตกกลางเดือนเมษายน อันเป็นเดือนที่พระจันทร์เต็มดวงและส่องแสงสว่างจนมองเห็นถนนหนทางและท้องทะเลได้อย่างชัดเจน

ดังนั้น หลังจากอธิษฐานภาวนาเสร็จแล้ว พระองค์จึงทรงดำเนินเลียบชายฝั่งทางเหนือของทะเลสาบเพื่อกลับไปอีกฟากหนึ่ง

ส่วนบรรดาศิษย์ซึ่งลงเรือล่องหน้าไปก่อนพระองค์ กลับไปไม่ถึงไหนเพราะทะเลสาบกาลิลีขึ้นชื่อลือชาเรื่องพายุฉับพลัน เรือของพวกเขาต้อง “แล่นโต้คลื่นอย่างหนักเพราะทวนลม” (มธ 14:24)

เมื่อถึงยามที่สี่ซึ่งตกประมาณตีสาม (ชาวยิวแบ่งกลางคืนออกเป็นสี่ยามเริ่มจาก หกโมงเย็นถึงสามทุ่ม สามทุ่มถึงเที่ยงคืน เที่ยงคืนถึงตีสาม และตีสามถึงหกโมงเช้า) พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นบรรดาศิษย์กำลังต่อสู้กับพายุและคลื่นที่ठाโถมเข้าใส่เรือจึง “ทรงดำเนินบนทะเลไปหาบรรดาศิษย์” (มธ 14:25)

ในยามที่บรรดาศิษย์ตกอยู่ในความยากลำบาก พระองค์เสด็จไปหาพวกเขา...

นี่คือสุดยอด “ความเอาใจใส่” ของพระเยซูเจ้า !

เช่นเดียวกับบรรดาศิษย์ เราแต่ละคนย่อมมีพายุพัดทวนเข้ามาในชีวิตบ่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นการต่อสู้กับคนรอบข้างที่ดูเหมือนจะไม่เข้าใจเราเอาเสียเลย หรือการต่อสู้กับตัวเอง กับการประจัญ กับการตัดสินใจที่ยากสุดหิน หรือกับมรสุมชีวิตอื่น ๆ อีกมากมาย แต่ขอให้จดจำไว้ว่า ไม่มีใครถูกทอดทิ้งให้ต่อสู้ดิ้นรน “ตามลำพัง” เพราะพระเยซูเจ้าจะเสด็จมาพร้อมกับพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ที่ยื่นออกมาเพื่อช่วยเหลือ และพระสุรเสียงที่กระตุ้นหัวใจของเราให้ลุกขึ้นต่อสู้อยู่เสมอ “ทำใจให้ดี เราเอง อย่างกลัวเลย” (มธ 14:27)

ขอเพียงเราร้องทูลพระองค์แบบเปโตรว่า “พระเจ้าข้า ช่วยข้าพเจ้าด้วย” (มธ 14:30)

2. สงสัยทำไมเล่า

นอกจากความละเอียดอ่อนและความเอาใจใส่ขั้นสูงสุดของพระเยซูเจ้าแล้ว บุคลิกภาพของเปโตรก็ให้บทเรียนแก่เราเช่นกัน

1. เปโตรเป็นคนหุนหัน ท่านชอบทำตามสัญชาตญาณโดยไม่ได้คิดหรือไตร่ตรองให้รอบคอบเสียก่อนจนนำไปสู่ความผิดพลาดครั้งแล้วครั้งเล่า อย่างเช่นครั้งนี้ก็เกือบทำให้ท่านต้องจมน้ำทะเล

ความผิดพลาดของท่านคือท่านใช้ “หัวใจ” มากกว่า “หัวคิด”

แต่พระเยซูเจ้าทรงสอนเราให้คิดให้รอบคอบก่อนจะตัดสินใจทำอะไรก็ตาม พระองค์ตรัสว่า “ท่านที่ต้องการสร้างหอคอย จะไม่คำนวณค่าใช้จ่ายก่อนหรือว่ามีเงินพอสร้างให้เสร็จหรือไม่” (ลก 14:28) “หรือกษัตริย์ที่ทรงยกทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง จะไม่ทรงคำนวณก่อนหรือว่าจะถ้าใช้กำลังพลหนึ่งหมื่นคน จะเผชิญกับศัตรูที่มีกำลังพลสองหมื่นคนได้หรือไม่” (ลก 14:31)

แม้แต่เมื่อชายผู้หนึ่งที่ทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าจะติดตามพระองค์ไปทุกแห่งที่พระองค์จะเสด็จ” พระองค์ยังทรงสั่งเขาให้คิดให้ดีเสียก่อน เหตุว่า “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง นกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรแห่งมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” (ลก 9:57-58)

เราจึงต้องระมัดระวังอย่าให้ชีวิตต้องล้มเหลวหรือผิดพลาดไปเพียงเพราะเรา **“อิงอยู่กับอารมณ์มากกว่าเหตุผล”**

2. **เปโตรรักพระเยซูเจ้า** แม้ท่านจะชอบทำตามสัญชาตญาณ แต่โชคที่สัญชาตญาณของท่านคือ **“รักพระเยซูเจ้า”**

เมื่อพระองค์ตรัสกับบรรดาศิษย์ระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้ายว่า “ทุกท่านจะทอดทิ้งเราในคืนนี้” เปโตรลุกขึ้นตอบทันทีว่า “แม้ทุกคนจะทอดทิ้งพระองค์ ข้าพเจ้าจะไม่ทอดทิ้งพระองค์เลย” (มธ 26:31,33)

นี่เป็นสัญชาตญาณรักของผู้นำที่ยิ่งใหญ่โดยแท้!

3. **เปโตรยึดพระเยซูเจ้าเป็นสรณะ** เมื่อเห็นว่าลมแรง ท่านกลัวและเริ่มจมลง แต่ **“สัญชาตญาณรักพระเยซูเจ้า”** ทำให้ท่านร้องออกมาว่า **“พระเจ้าข้า ช่วยข้าพเจ้าด้วย”** (มธ 14:30)

ทันทีที่พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์จับท่านไว้!

และเป็นท่านแต่เพียงผู้เดียวที่มีโอกาสได้สัมผัสพระหัตถ์ของพระเยซูเจ้า จนกล่าวได้ว่า **“ยิ่งพลาด ท่านยิ่งใกล้ชิดกับพระเยซูเจ้า”**

และเพราะใกล้ชิดกับพระเยซูเจ้า ท่านจึง **“ลุกขึ้นทุกครั้งทีล้มลง”** ซึ่งส่งผลให้ท่านเป็นนักบุญผู้ยิ่งใหญ่ เพราะนักบุญไม่ใช่คนที่ไม่เคยล้ม แต่เป็นคนทีล้มลงแล้วลุกขึ้นทุกครั้ง

หากเรายึดพระเยซูเจ้าเป็นสรณะดุจเดียวกับเปโตร ความผิดพลาดของเราจะทำให้เรา **“รักและใกล้ชิด”** พระองค์มากขึ้น

3. ลมสงบ

ที่สุด **“เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นมารับในเรือพร้อมกับเปโตรแล้ว ลมก็สงบ”** (มธ 14:32)

นักบุญฟรังซิสเดอซาลส์สังเกตเห็นชาวบ้านใส่เศษไม้ขึ้นหนึ่งลงในถังน้ำที่ล้นเปี่ยมก่อนหิวกลับบ้าน ท่านจึงถามเด็กหญิงคนหนึ่งว่าทำไมจึงทำเช่นนั้น เธอตอบด้วยท่าทางแปลกใจว่า **“ทำไม ? ก็เพื่อให้น้ำนิ่ง ไม่กระเพื่อมหกนะสิ..”** ภายหลังท่านเขียนจดหมายเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนคนหนึ่งฟังพร้อมกับเสริมว่า **“เพราะฉะนั้น เมื่อหัวใจของท่านเศร้าหมองและปั่นป่วน จงใส่กางเขนลงไปเพื่อทำให้มันมั่นคง !”**

ไม่ว่ามรสุมชีวิตของเราจะใหญ่หลวงเพียงใด ขอให้ระลึกอยู่เสมอว่า

“ที่ใดมีพระเยซูเจ้า ที่นั่นมีความสุขและชื่นชมยินดี” !